

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Normeringslov for Finansaaret 1923—24.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5105).

Sagen sættes til Forhandling.

Johannes Lou: Vor Stilling til Normeringsloven er jo noget afhængig af vor Stilling til hele Spørgsmaalet om Konjunkturtillæget, som vi lige har behandlet, idet det Gang paa Gang er fremhævet fra konservativ Side, at man nøje bør overvaage, at vi ikke faar et større Antal Tjenestemænd, end der virkelig er nødvendigt. Vi hørte nylig den højtærede Finansminister udtale, at der ikke var noget Ministerium, der havde indskrænket Tjenestemændenes Antal i en saadan Grad som det Ministerium, der nu sidder. Hertil er dog at bemærke, at alt muligt, Transport og Besørgelse af den ene og den anden Ting gennem de offentlige Virksomheder, er i allerhøjeste Grad indskrænket siden 1918 og 1919, og det manglede dog blot, at vi skulde have det samme Antal Tjenestemænd til at udføre et meget mindre Arbejde.

Men ligesom vi nøje vil overveje de forskellige Stillinger paa Normeringsloven, er der ogsaa paa denne forskellige Forslag, som vi maa hilse med Glæde, saaledes de nye Pensionsregler, der er opført for enkelte Personer, ligesom anden Hjælp til de alt nu ansatte Tjenestemænd. Jeg maa ogsaa takke den højtærede Trafikminister for, at han endelig efter tre Aars Forløb har naaet at faa reguleret Forholdet mellem Statsbanernes 7de og 12te Lønningsklasse — ja, jeg maa indrømme, at det er noget sent at skulle takke efter, at denne Uretfærdighed har fundet Sted i tre Aar, men bedre sent end aldrig.

Der er et Punkt, som min ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Ulrich, har bedt mig gøre opmærksom paa ved Normeringslovens Behandling, og hvor jeg beder den højtærede Minister stille sig venligt. Det drejer sig om nogle Maskinmonterere, som er ansat under Hæren. Disse Maskinmonterere mener sig forurettede med Hensyn til deres Navn — og de, der kender lidt til Forholdet indenfor Tjenestemændenes Kredse, ved, at først er det Navnet, man søger at faa forandret, og derefter søger man at faa den Løn, der svarer til det nye Navn, og det er der ikke noget at sige til. Disse Maskinmonterere rejser imidlertid Kravene samtidig, idet de mener, at de er for-

urettet baade gennem det Navn, de har faaet, og gennem den Lønning, de faar, sammenlignet med de andre Officierer indenfor Hæren.

Der er en Gruppe, som ikke er behandlet i det foreliggende Normeringslovforslag; det er en Gruppe indenfor Universitetet, under Kirkeministeriets og Undervisningsministeriets Budget. Der er gjort opmærksom paa, at ved anden Behandling vil der fra Ministeriets Side fremkomme en Række Forslag om Indskrænkninger, men jeg vil overfor disse Indskrænkninger bede om, at man vil fare med Lempe, thi der er her Tale om en Række unge Videnskabsmænd, som ikke faar nogen Løn, de kan leve af, men hvis Lønning kun er en ringe Hjælp til, at de kan fortsætte deres videnskabelige Uddannelse til Fordel for Danmark i det hele taget. Derfor henstiller jeg til den højtærede Minister, at han i de bebudede Ændringsforslag til anden Behandling vil fare med Lempe.

Endelig er der et Forhold, som min ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Fraenkel, i sit Foredrag i Gaar kom meget ind paa, nemlig en Simplificering af Statsadministrationens Virksomhed. Den højtærede Minister har lovet at nedsætte en Kommission hertil. Nu ser vi jo her i Landet med en vis Rædsel paa Kommissioner, idet de fleste Kommissioners Arbejde ikke har været meget frugtbart, og naar vi skal til denne Simplificering af Statsadministrationens Virksomhed, vil jeg blot henpege paa, hvorledes det er gaaet de Kommissioner, der har behandlet Postetatens Budget. Den første Postsparekommission blev nedsat i 1915, og Resultatet af dens Arbejde blev en Række nye Embedsmænd, en Række nye Forvaltningsgrene. Da man saa syntes, man var gaaet for vidt, nedsatte man i 1920 en anden Kommission til at overveje Postvæsenets Forhold, og man var saa snedig at indsætte de samme Embedsmænd i denne Kommission som i Kommissionen af 1915, og det er jo derfor intet Under, at Kommissionen af 1920 kom til det Resultat, at det Arbejde, man havde udført i 1915, var saare godt. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Finansminister, at han, naar han nu skrider til at nedsætte den Kommission, som vi alle ser hen til med stor Opmærksomhed, virkelig sørger for at sætte nogle nye Embedsmænd til at bedømme de andre Embedsmænds Arbejde, thi ellers vil Arbejdet i denne Kommission ligesom i Kommissionen med Hensyn til Postvæsenet blive ganske resultatløst. Alle vi Rigsdagsmænd har jo